

Konverteringen. Det er dog netop paa Kursforholdene for de danske Kreditforeningsobligationer, at baade Rigsdagen og jeg have bygget, naar vi forlængede Konverteringen ved Lov af 15de Februar 1895. De Virkninger, som Statslaanet af 1894 har frembragt paa det danske Pengemarked, maa — og det skal jeg atter beklage — nu vistnok siges at have taet en stor Del af deres Kraft. Jeg tror derfor ikke, at der kan siges at foreligge en særlig Grund til af Hensyn til Kursforholdene at forlænge disse Lovbestemmelser. Jeg tror heller ikke, man kan sige, at der fra andre Omraader kan hentes Argumenter for Lovens Fortsættelse. Jeg tror ikke, det holder Stik, hvad den ærede Ordfører ansøgte, at der slet ikke skulde være forandrede Forhold til Stede nu. Jeg tror at maatte henpege paa, at da jeg i Landstinget sidste Gang anbefalede en Forlængelse af denne Lov, tog jeg bestemt Afstand fra den Tanke at gaa til yderligere Forlængelser, naar der ikke kom særlige Forhold til Stede. Det blev saa ogsaa fra Landstingets Side — og navnlig fra det 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) — gjort gældende, at der ikke var nogen Grund til at blive ved med disse fortsatte Forlængelser. Der blev af det ærede Medlem, som jeg nu citerede, henpeget paa, at Loven i mange Tilfælde blev brugt, hvor den egentlige Aarsag til Lovgivningen paa dette Omraade slet ikke forelaa. Jeg erindrer f. Eks., at der blev udhævet, at Loven fandt Anvendelse, hvor man omsatte Laan, uden mindste Forringelse i Renteheloen. Det viser altsaa, at Loven i det mindste efter dens nuværende Affattelse ogsaa kan bruges i Tilfælde, hvor der slet ikke er Tale om nogen Rentenedsættelse, men jeg tror ikke heller, man kan sige, at Loven af 24de April forrige Aar nødvendigjorde en Fortsættelse af denne Udvidelse af Konverteringslovene. Thi det har netop vist sig, at den Afgang, der ved Loven af 24de April forrige Aar er givet til Etablering af ny Laaneforhold, ikke har været benyttet i noget særligt Omfang, og jeg skal ogsaa nære en beskeden Tvivl om, at der vil blive særlig Anvendelse for denne Lov i den nærmeste Tid. Det er dog et abnormt Forhold saaledes at fortsætte Undtagelserne fra en almindelig Lovgivning ved idelige Forlængelser af en saa speciel Lov som denne. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at man ikke skrider til nogen Forlængelse af Konverteringsloven, men nu vender tilbage, naar næste Termin er gaaet, til den almindelige Retstilstand paa dette Omraade.

Bluhme: Jeg kan ikke nægte, at jeg er temmelig ked af at høre den ærede Minister udtale sig saaledes over for dette Forslag. Det er et lille Lovforslag, som har stor Interesse for en stor Mængde Mennesker her i Landet, der ikke have haft Lejlighed til at konvertere deres Gæld, og jeg kan ikke indse, at det er noget Angreb paa Finanserne, at man vedtager en saadan Lov. Hvis Konverteringen ikke fandt Sted, vilde Statskassen nemlig alligevel ikke faa nogen Stempelafgift. Det er altsaa faktisk ikke noget Tab i Indtægten, det er en mindre Afgang til en forøget Indtægt, der er Tale om i det Tilfælde, denne Lov vedtages. Konverteres der ikke, faar Statskassen ingen Indtægt. Jeg indser altsaa ikke, at det er noget Tab for Finanserne, at man vedtager dette Forslag. Jeg skal imidlertid sige, at der er en anden Grund, hvorfor jeg kunde ønske, at den ærede Minister havde stillet sig anderledes. Jeg skal for det første tillade mig at hævde Jæderæren for Lovforslaget, idet jeg indbragte det første Gang i 1886. Den Gang fandt det Tilslutning af den daværende Finansminister, og da udtalte jeg det samme, som jeg nu vil sige, at det forekommer mig, at det maatte være en stor Tilfredsstillelse for Ministeren efterhaanden at faa gennemført, at man blev fri for at betale Stempelafgift og i det hele taget Afgift ved Konverteringen; thi det kan dog ikke nægtes, at en saadan Afgift er noget nær en af de værste Afgifter, der kan paalægges Folk, idet det ikke er nogen Byrde paa deres Indtægt, men en Skat af deres Gæld — andet er det jo slet ikke. Men naar en Finansminister er stillet saa heldig over for Statskassens Tilstand, at han rolig kunde lade denne Lov gaa igennem og lidt efter lidt lade det blive endelig Praksis, at der ikke skulde betales Stempelafgift ved Konverteringen, maatte det — forekommer det mig — være en Tilfredsstillelse for ham at blive af med en Indtægt for Statskassen, der fremfor nogen anden Skat har en saa odios Karakter, som den, der her er Tale om. Det er en Selvfølge, at en Finansminister er nødt til at holde paa de Skatter, der en Gang eksistere, fordi — som det ogsaa er blevet fremhævet af den foregaaende Finansminister — de gamle Skatter have man, og dem føler man forholdsvis mindre end ny Skatter; men jeg finder, at en Skat af en saadan Karakter som denne, der kun hviler paa Folks Gæld, og altsaa trykker i højere Grad, jo mindre bemidlet vedkommende Ejendomsbesiddere er, maatte det være af største Interesse for en Finansminister at blive fri for. Ved en